

Р Е Ш Е Н И Е

№ 17

гр. София , 07 април 2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и първи януари две хиляди и шестнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
ЧЛЕНОВЕ: АНТОАНЕТА ДАНОВА
МАЯ ЦОНЕВА

при участието на секретаря Невена Пелова
и прокурора от ВКП Димитър Генчев
след като изслуша докладваното от съдия ДАНОВА наказателно дело № 1186/2015 г. и , за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационни жалби, депозирани от защитника на подсъдимия С. Т. П. и лично от него срещу решение №24/2015 г., постановено по внозд №7/2015 г. по описа на Софийски апелативен съд, на основание чл.348 ал.1 т.т.1-3 от НПК.

В касационната жалба на адв.Н., защитник на подсъдимия П., оплакването по чл.348 ал.1 т.2 от НПК се свързва с неправилна оценка на част от доказателствения материал от страна на въззивната инстанция, като се твърди, че направената интерпретация е само във вреда на подсъдимия. Посочва се, че показанията на св.Е. Ш. са изключително противоречиви, което показва целенасочения му стремеж да дискредитира подсъдимия; че свидетелите И., И., Т., Й. и О.Т., които частично подкрепят заявеното от св.Ш. са заинтересовани от изхода на делото. Твърди се, че въззивният съд не е обсъдил показанията на св.Ш., дадени в хода на съдебното следствие, относно начина, по който е събрал сумата от 5000 лв., за която е прието, че на 11.10.2010 г. е предадена на подсъдимия, както и че не са обсъдени показанията му за начина, по който той е сигнализирал органите на МВР, че следва да предаде определена парична сума на съдия от ОС- [населено място]. На следващо място, защитникът акцентира на обстоятелството, че въззивният съд по никакъв начин не е обсъдил информацията, съдържаща се в гласните доказателствени средства- показанията на свидетелите Е., А., Б. и Д., която е в подкрепа на тезата, застъпена от подсъдимия П.. По-нататък се твърди, че във въззивното решение не е даден отговор на изключително важния въпрос „дали показанията на св.Ш. не се намират във взаимовръзка с изхода на воденото срещу него досъдебно производство“, доколкото пред въззивния състав са били събрани доказателства за благоприятния изход на това дело. Досежно оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание се посочва, че от вниманието на съда е убягнало тежкото здравословно състояние на подсъдимия, както и че изложените аргументи от страна на САС относно личността на подсъдимия сочат на предубеденост на съдебния състав, тъй като чрез тях се цели да се покаже, „че съдебната система желае и се бори с корупционни практики“. Моли се да бъде отменено въззивното решение и делото върнато за ново разглеждане на друг състав на Апелативния съд или да бъде отменена присъдата и подсъдимият оправдан.

В жалбата, подадена лично от подсъдимия С. П., оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения от страна на въззивния съд се обосновава със следното: липса на проверка за достоверност и достатъчност на събраните по делото доказателства; необективен, схематичен и превратен анализ на доказателствата и доказателствените средства, извършен в противоречие със законите изисквания за цялостна проверка на първоинстанционната присъда и в този смисъл неизпълнение на задължителните указания, дадени в отменителното решение на ВКС ; необсъждане в пълнота на направените от подсъдимия възражения за тенденциозно и преднамерено разследване от страна на обвинението, изводимо от осъщественото заобикаляне на закона и нарушение на процедурата по вземане на разрешение и провеждане на СРС, от подписване на предварително изготвени показания на поемни лица, от насочване на показанията на св.Ш. от разследващите в полза на обвинителната теза, както при първият му разпит , така и при втория на 21.12.2010 г.- проведен в отсъствието на подсъдимия и защита му. Посочени са и конкретни примери, които според подсъдимия илюстрират наличието на превратна интерпретация на част от доказателствения материал, осъществена от САС и целяща да отхвърли тезата на защитата и подсъдимия, че настоящото производство е иницирано по напълно различен начин от приетия от решаващия съд. Акцентира се на обстоятелството, че показанията на св.Ш. в последващите му разпити са надградени с допълнителна информация, не съобщена от него до този момент и целяща единствено да обясни по-нататъшните му нелогични действия по даване на подкуп по дело, по което е бил оправдан, а чрез „вкарването“ на И. като свидетел по делото -да се подкрепи убедителността на обвинителната теза. Посочва се, че решаващите съдилища не са отговорили на важни доказателствени въпроси, а именно: реален свидетел на събитията ли е св.И. и надеждни ли са неговите показания ; допуснато ли е процесуално нарушение при разпита на св.Ш., проведен на 21.12.2010 г., респективно дали това следствено действие е извършено законосъобразно. По-нататък се оспорва оценката за достоверност, направена от въззивния съд по отношение показанията на основния свидетел Е. Ш., като се твърди, че съдът не е съобразил наличните вътрешни противоречия в казаното от него досежно начина, мястото и лицата, от които е събрал сумата от 5000 лв., предмет на подкупа, предаден на подсъдимия на 11.10.2010 г., както и наличното противоречие между заявеното от този свидетел и св.И. във връзка с посочените по-горе фактически обстоятелства. Посочва се, че новоприетите от САС фактически изводи, свързани с начина, по който информацията за случващото се е достигнала до св.О. Т. и последващите действия между него и св.Ш. са илюстрация за грубо нарушаване на установените правила за анализ и преценка на доказателствата ; че неправилно са интерпретирани доказателствата и в тази връзка е неправилен извода на съда за наличието на по-близки отношения между подсъдимия и св.Д.; че неправилно са игнорирани показанията на очевидеца Е. А.. На следващо място се твърди, че съдът е влязъл в противоречие и досежно следните обстоятелства- от една страна е приел, че от показанията на св.Ш. се установява, че подсъдимият в нито едни момент не е отправял каквито и да е било заплахи, закани с насилие или каквато и да е било друг вид форма на физическа или психическа принуда, която да бъде възприета като опасност било за здравето, било за живота, било за имуществото на Ш., а от друга-при обсъждане на деянието от правна страна е приел , че подсъдимият е изнудил св.Ш. посредством злоупотреба със служебно положение. Във връзка с оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание, се акцентира на влошеното здравословно състояние на подсъдимия, като се претендира приложението на чл.55 от НК. Изразява се недоволство от това , че след като въззивната

инстанция е изключила от доказателствената маса ВДС, изготвени въз основа на СРС, оправдала е подсъдимия да е извършил деянието в качеството на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение и при условията на чл.26 от НК, е следвало да редуцира наказанието-обстоятелството, че не го е направила сочи на субективна предубеденост. В допълнение се посочва ,че множеството данни за допуснати съществени процесуални нарушения; превратно тълкуване на установените доказателства, често „според случая“; приемането за надеждни на доказателствени източници, оспорени с конкретни аргументи; непълният, схематичен или липсващ анализ по отношение конкретните възражение на подсъдимия и защитата дават повод за съмнение в безпристрастността и обективността на съдебния състав. Правят се искания в условията на алтернативност- за оправдаването на подсъдимия на основание чл.24 ал.1 т.1 от НПК; за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на САС; за изменение на атакувания съдебен акт , намаляване на наложения размер на наказанието лишаване от свобода с приложение разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК.

В съдебното заседание пред ВКС, защитникът на подсъдимия-адв.Т. заявява, че досъдебното производство е проведено от заинтересована и предубедена прокуратура, извод обосноваващ се с това , че досъдебното производство е непълно и е работено само по една версия. На следващо място се акцентира върху показанията на основния свидетел Ш., които според защитника са противоречиви, необективни, неточни и съдържащи неверни твърдения. Информацията, предоставена от този свидетел, че съпроцесниците му по „свищовското дело“- свидетелите Й. и И. също са подали жалби в полицията срещу подсъдимия, не е била проверена от въззивната инстанция. Заявява се, че не е била проверена и връзката между задържането на подсъдимия и делото, касаещо Г. В., в чиито състав за неговото разглеждане е участвал подсъдимия, което обяснява поведението на служба „БОП“ във /населено място/. Посочва се, че съдът не е отдал необходимото значение на характеристичните данни на св.Ш., изводими от свидетелските показания на Д. и братята Т.; на заявеното от свидетелите Б., Е., П. и др., според които Ш. се е оплаквал , че е бил насилван в полицията да извърши постановка срещу подсъдимия П.; на показанията на св.А.- пряк очевидец на това ,че подсъдимият е дал парични средства на пострадалия Ш.. Моли се да бъде постановена оправдателна присъда или делото върнато за ново разглеждане.

В представените от адв.Т. писмени бележки, освен, че се преразказва заявеното от св.Ш., се прави коментар на данните , съдържащи се в показанията му, а също така се анализира и поведението при разпита му пред САС, като от всичко това се заключава, че същият е недобросъвестен и необективен. Акцентира се на събраните доказателства относно личността му и начина му на живот. Посочват се и противоречия между неговите показания и други гласни доказателствени източници. Лансира се тезата, че св.Ш. е бил заставен да подаде жалба до МВР, тъй като липсва каквато е да е било логика в неговото поведение-да предлага пари на съдия ,за да реши проблемите му по наказателното дело, по което той е оправдан, а след това да се оплаква в полицията ,че е изнудван. Обсъдени са и показанията на св.А.. Моли се да бъде постановена справедлива присъда.

Адвокат Н.-другият защитник на подсъдимия С. П. заявява, че поддържа касационните жалби, като преповтаря част от доводите, изложени от адв.Т.. В допълнение посочва, че Софийски апелативен съд едностранчиво и единствено във вреда на подсъдимия е възприел фактическа обстановка на базата на част от доказателствения материал, като немотивирано е изключил друга част от него. Отново се подчертава наличието на връзка между задържането на подсъдимия и обстоятелството, че той е бил докладчик по въззивно дело, по което подсъдим е бил Г. В., един от съучастниците по делото „псевдоним“, което обяснява интереса на служба „БОП“ да бъде обвинен П. в качеството му на магистрат. Посочва се, че липсва задълбочен анализ на това дали свидетелите, чиито показания съдът е кредитирал, са заинтересовани от изхода на делото, водено срещу тях, в т.ч. и по отношение на св.Ш., за когото се твърди, че той също е бил заинтересован както от изхода на неговото дело, така и от изхода на настоящето производство. Защитникът пледира да бъде прието, че инкриминираното деяние не е осъществено, поради което моли подсъдимият да бъде оправдан, алтернативно- делото върнато за ново разглеждане.

Подсъдимият С. П. в лична защита заявява, че поддържа отразеното в депозираната от него касационна жалба. Счита , че написаното в мотивите на САС не е израз на вътрешното убеждение на съдебния състав, поради превратно тълкуване на доказателствата по делото, а е с оглед постигане на определена цел, а именно неговото осъждане. Посочва, че в някои отношения въззивната инстанция на принципа на „sory paste“ е преписала мотивите на Софийски градски съд , с някои незначителни изменения. Акцентира на част от аргументите си, посочени в касационната жалба. Счита, че постановеното от въззивната инстанция решение не отговаря на събраните доказателства, при наличието на толкова много противоречия и очевидно превратното им тълкуване. Прави искане за отмяна на атакуваното съдебно решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Представителят на Върховната касационна прокуратура изразява становище за неоснователност на възражението на подсъдимия, че мотивите на въззивната инстанция представляват препис на тези на първостепенния съд. Не споделя и оплакването за неправилна оценка на доказателствата, като се позовава на отменителното решение на ВКС, в което са били посочени свидетелите, които не са били правилно и изчерпателно коментирани и които съзнателно са били подценени, а именно св.Ш. и св.Т.. Изразява несъгласие с тезата, че се касае за гражданско- правни отношения между подсъдимия и свидетеля Ш.. По отношение наложеното на П. наказание, счита същото за справедливо. Моли касационната жалба да бъде оставена без уважение.

В последната си дума, подсъдимият С. Т. П. моли за справедливо решение, което според него може да бъде единствено оправдателна присъда.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение като обсъди съображенията, изложени в касационните жалби, становището на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното:

С присъда №12 от 30.05.2012 г., постановена по нохд №С-876/2011 г., Софийски градски съд, НО е признал подсъдимия С. Т. П. за виновен в това, че за времето от вечерта на 10.10.2010 г. до вечерта на 20.10.2010 г. в условията на продължавано престъпление, в качеството си на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение- съдия в ОС-/населено място/ е поискал дар –парична сума в размер на 25 000 лв., която не му се следва и е приел дар-парична сума от Е. Ш. в общ размер на 16 000 лв., която не му се следва, за да извърши действие по служба-да постанови най-благоприятно в конкретния случай решение по внохд № 432/2010 г. по описа на ОС-/населено място/ и да не извърши действия по служба- да не бъдат постановени осъдителни присъди по същото дело по отношение оправданите с присъда №156 от 11.06.2010 г. по нохд №478/2006 г. на РС-/населено място/: Е. Г. Ш. за престъпление по чл.195 ал.1 т.3 пр.1 т.4 пр.1 и 2 т.5 във вр.с чл.194 ал.1 във вр.с чл.26 от НК; Г. С. Т. за престъпление по чл. 195 ал.1 т.3 пр.1 т.4 пр.1 и 2 т.5 и т.7 във вр.с чл.194 ал.1 във вр.с чл.28 във вр.с чл.26 ал.1 от НК; П. С. Т. за престъпление по чл. 195 ал.1 т.3 пр.1 т.4 пр.1 и 2 т.5 във вр.с чл.194 ал.1 във вр.с чл.26 от НК; Й. Д. Й. за престъпление по чл. 195 ал.1 т.3 пр.1 т.4 пр.1 и 2 т.5 и т.7 във вр.с чл.194 ал.1 във вр.с чл.28 във вр.с чл.26 ал.1 от НК, като подкупът е в големи размери, поради което и на основание чл.302 ал.1 т.1 и т.4 във вр.с чл.301 ал.1 във вр.с чл.26 ал.1 от НК и чл.54 от НК го е осъдил на пет години лишаване от свобода, при първоначален „общ“ режим на изтърпяване, глоба в размер на 7000 лв., лишаване от право да заема магистратска длъжност в органите на съдебната система за срок от осем години и лишаване от право да упражнява юридическа професия за срок от осем години.

С присъдата на основание чл.307а във вр.с чл.302 ал.1 т.1 и т.4 във вр.с чл.301 ал.1 от НК подсъдимият П. е осъден да заплати в полза на държавата сумата от 25 000 лв., представляваща равностойността на липсващия предмет на престъплението.

В тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси, като съдът се е произнесъл и по веществените доказателства.

По протест на Софийска градска прокуратура и въззивни жалби, подадени лично от подсъдимия и от неговия защитник –адв.Н., пред Софийски апелативен съд е било образувано внохд №089/2012 г., приключило с присъда №29 от 23.05.2014 г.,с която първоинстанционният съдебен акт по нохд №С-876/2011 г. на Софийски градски съд е бил отменен изцяло, като вместо това подсъдимият С. Т. П. е бил признат за невиновен и оправдан по обвинението му за извършено престъпление по чл.302 ал.1 т.1 и т.4 във вр.с чл.301 ал.1 във вр.с чл.26 ал.1 от НК.

По касационен протест на Софийска апелативна прокуратура е било образувано н.д. №1289/2014 г. по описа на ВКС, Първо наказателно отделение, който като е намерил ,че „процесуалните действия на въззивния съд не отговарят на принципното изискване за обективност ,пълнота и всестранност на съдебното изследване на всички обстоятелства по делото и внимателна проверка на доказателствата ,а постановения съдебен акт се отклонява от изискванията на чл.305 от НПК, които са валидни по силата на чл.339 ал.3 от НПК при постановяване на нова присъда“ е отменил изцяло новата въззивна присъда по внохд № 089/2012 г. на Софийски апелативен съд и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

При второто по ред въззивно разглеждане на делото- внохд №07/2015 г., Софийски апелативен съд е постановил решение №24 от 15.07.2015 г., с което е изменил присъда №12 /2012 г., постановена по нохд №С-876/2011 г. като е преквалифицирал извършеното от подсъдимия С. П. от престъпление по чл.302 т.1 пр.2 и т.4 във вр.с чл.301 ал.1 във вр.с чл.26 ал.1 от НК в престъпление по чл.302 т.1 пр.2 и т.4 във вр.с чл.301 ал.1 от НК и го е оправдал по обвинението да е извършил престъплението в качеството на длъжностно лице, заемащо отговорно служебно положение, както и по чл.26 ал.1 от НК. В останалата част първоинстанционната присъда е била потвърдена.

Касационните жалби са ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНИ.

ВКС не намира да са допуснати претендираните от подсъдимия и защитниците му съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяната на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

На първо място не се констатира основателност на претенцията на подсъдимия П., обосноваваща основанието по чл.348 ал.3 т.2 пр.1 от НПК- липса на мотиви на решението на въззивната инстанция, предвид твърдението за „soru paste“ на фактическата обстановка, възприета в първоинстанционния съдебен акт. ВКС многократно е имал случаи да отбележи в редица свои решения /напр. Р №181 по н.д.486/2012 г. на ВКС, I н.о./, че когато въззивният съд не е достигнал до различни фактически изводи въз основа на доказателствата по делото, той не е длъжен да обсъжда подробно всичко онова, което е задължително за мотивите на първоинстанционната присъда. В конкретния случай апелативната инстанция е възприела описаната в мотивите към първоинстанционната присъда фактология, с много малко изключения, като новоприетите обстоятелства /не се отнасят до съставомерните факти/ са убедително защитени в доказателствено отношение. Решението на въззивния съд се отличава със задълбоченост и аналитичност, както при анализа на доказателствата, така и при извеждането на правните заключения, и в максимална степен удовлетворява изискванията на чл.339 ал.1 и 2 от НПК. Убедително и аргументирано е отговорено и на всички възражения, направени от страните.

На следващо място, голяма част от възраженията, релевирани в касационните жалби и пледоариите на жалбоподателите, по естеството си са за необоснованост на съдебния акт, което не представлява касационно основание по чл. 348 ал.1 от НПК и поради това не може да бъде предмет на проверка и произнасяне от касационния съд. Все в тази насока следва да се посочи, че Върховният касационен съд не може да приема нови фактически положения, а извършваният от него контрол е в рамките на установените от решаващите съдилища факти. Въпреки, че ВКС не може да подменя вътрешното убеждение на съда по същество, винаги когато се констатира неправилен подход при неговото формиране, е необходима намеса. С други думи, на касационна проверка подлежи само спазването на правилата при извършване оценка на доказателствения материал от решаващия съд, а не и резултатът от тази дейност.

По настоящото дело при извеждане на значимите за обективната и субективна съставомерност на поведението на подсъдимия П. обстоятелства са спазени изискванията на чл.13, чл.14 и чл.107 ал.5 от НПК, поради което не са налице пороци, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на съда.

В дейността на въззивния съд по оценка на доказателствата и доказателствените средства не се констатира нарушения. САС не е надценил едни доказателства за сметка на други, не е пропуснал да извърши проверка на достоверността на гласните доказателствени средства, а осъществената от него интерпретация на доказателствения обем, детайлно отразена в решението, е според действителното му съдържание. Въззивният съдебен акт съдържа подробна аргументация на доказателствената обезпеченост на обвинението срещу С. П.. Фактическите изводи, до които е достигнал апелативният съд не са произволни, а резултат от сериозен, задълбочен и внимателен анализ на всички доказателства по делото, разгледани както по отделно, така и в тяхната логическа връзка и съвкупност. Действително основното доказателство за престъпното поведение на подсъдимия са съдържащите се в показанията на св.Е. Ш. фактическите данни. Анализирайки внимателно посочения доказателствен източник, апелативният съд е дал верен отговор на въпроса, свързан с неговото кредитиране, приемайки, че показанията на св.Ш. следва да се ползват с доверие, поради тяхната добросъвестност, последователност и непромененост по отношение на основните факти на обвинението. Обвързаност на съдържанието на показанията на свидетеля Ш., дадени по настоящето наказателно производство с негова заинтересованост от изхода на „свищовското дело“, по което той е подсъдим / в каквато насока са налице твърдения от страна на защитата/, изобщо не се установява. По нохд №478/2006 г. на РС-/населено място/, по което св.Ш. е бил подсъдим заедно с други лица /свидетели по настоящето производство/ за извършено престъпление по чл.195 ал.1 т.3 пр.1 и т.4 пр.1 и пр.2 т.5 във вр.с чл.194 ал.1 във вр.с чл.26 ал.1 от НК, той е бил оправдан изцяло от първоинстанционния съд, а след отмяна на присъдата и връщане на делото от въззивната инстанция /ОС-/населено място// за ново разглеждане на прокурора, наказателното производство спрямо него е било прекратено от РП –/населено място/, т.е резултатът за св.Ш. не е бил различен от този, постигнат с присъдата на РС /населено място/, за да се приеме, че поради по-благоприятното му наказателно правно третиране, той е свидетелствал в исканата от обвинението насока. Като най-значим аргумент, обосноваващ обективността и добросъвестността на изявленията на св.Ш., на който въззивният съд е акцентирал и който напълно се споделя от настоящата инстанция, е подкрепеността на неговите показания от други доказателствени източници. Въззивната инстанция аналитично и подробно е разгледала и подложила на внимателна преценка всички онези доказателства, които проверяват показанията на св.Ш. досежно отделните значими за делото фактически обстоятелства, заявени от него. В това отношение от съществено значение са гласните доказателствени средства- показанията на свидетелите

И., И., Й., Т., К., донякъде тези на св.Д.; данните, съдържащи се във видеотехническата експертиза, касаеща записите на бензиностанция „име“, заключението на химическата експертиза /установила, че върху ръцете на подсъдимия, джоба на якето му и изетите банкноти е налице вещество с един и същи химически състав/; данните от писмените доказателствени средства- протокол за обиск на подсъдимия и изземване на 6000 лв., както и писмения документ: нареждане- разписка от [фирма] от 12.10.2010 год.

В касационната си жалба подсъдимият П. поставя въпроса дали св.И. е „реален“ свидетел, т.е., дали същият действително е бил вечерта на 10/11.10.2010 г. заедно със св.Ш. в казино „име“ и е възприел провеждането на разговор между Ш. и подсъдимия, както и дали е присъствал на срещата на бензиностанция „име“, осъществена между Ш., И., П.Т., Й. и по-късно присъединилия се Д.. Настоящият касационен състав намира ,че с най-голямо значение за установяване достоверността на показанията на св.И. /подкрепящи заявеното от св.Ш./, както и за установяване обстоятелството, че същият действително е възприел част от интересуващите делото събития на инкриминираната вечер, а не е допълнително „привнесен“, за да подкрепи обвинителната теза, са обективните данни, отразени в приложената по делото справка от „мобилен оператор“ за периода от 10.10.2010 г. -20.10.2010 г. Видно от посочения писмен документ , на 11.10.2010 г. в 01.48 часа е регистриран изходящ разговор от телефонния номер на св.И.- 0878....82 към телефонния номер на св.И.И.- 0878....27 , а в 01.54 часа и към телефонния номер на св.П. Т. 0878....83, което напълно кореспондира на заявеното от свидетелите И. и Ш., че въпросната вечер И. от собствения си телефон се е обаждал на тези лица, с цел организиране на съвместна среща. Наличието на това обективно писмено доказателство напълно изключва лансираната от подсъдимия теза за „нереалност“ на св.И.. Изводите във видеотехническата експертиза, изследвала видеозаписи от камери, намиращи се в бензиностанция „име“, не водят до дискредитация на информацията от гласните доказателствени средства-показанията на свидетелите Ш., И., Й., П.Т. за присъствието на св.И. на проведената на посоченото място среща. И това е така, тъй като коментиранията експертиза е дала заключение, че идентификация на лицата, седнали на маса в непосредствена близост до входа на търговската площ на бензиностанцията не може да се извърши, тъй като резолюцията на изследваното изображение, отдалечеността и гледната точка на камерата и нивото на компресия води до загуба на детайли в изображението, което не позволява извличане на достатъчен брой устойчиво различни, частни идентификационни признаци. Независимо, че експертизата е посочила, че в интервала 02:37-05:33 часа на посочената маса сядат последователно пет лица от видим мъжки пол и средна възраст, никъде в нея не се твърди, че тези пет лица за цитирания значителен времеви отрязък са едни и същи, още повече, че тяхната идентификация по изложените по-горе причини е невъзможна, а и в самата експертиза е отразено, че заснетите от камерата лица неколkokратно стават, напускат нейното полезрение, след което отново се връщат в кадър и сядат на масата. От друга страна, обстоятелството, че още в началото - 02:37 часа, на масата са били пет лица е в кореспонденция със заявеното от свидетелите, че първоначално в

бензиностанцията са присъствали Ш., И., П.Т., И. и Й. /пет лица/, а Д. е дошъл по-късно. В този смисъл твърдението за отсъствие на св.И. на срещата, проведена в „име“ не може да се мотивира чрез изводите на видеотехническата експертиза.

По-нататък, оспорва се годността на проведения на досъдебното производство на 22.10.2010 г. разпит на св.Ш., с аргумент, че извършването му в отсъствие на защитниците на подсъдимия ,въпреки заявеното от тях изрично желание за участие, е довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия П.. Действително, в Протокола за разпит на обвиняем от 21.10.2010 г., защитниците на С. П. са направили искане да им се даде възможност да участват в извършването на процесуално-следствените действия. В разпоредбата на чл.224 от НПК е предвидена правна възможност за обвиняемия и неговия защитник , пострадалия и неговия повереник да присъстват при извършване на съответните действия по разследването /извън случаите когато тяхното присъствие е задължително/. Тази възможност е обусловена от преценката на органа на досъдебното производство, за това дали присъствието на посочените лица ще затрудни разследването, т.е не съществува задължение за разследващият орган, независимо от изразеното желание на правоимащите лица, да допусне тяхното присъствие при извършването на съответните действия по разследването, като е възможно те да бъдат допуснати при извършването на едни следствени действия, а при други- не. Впрочем по настоящото дело е налице Постановление на водещия разследването прокурор от 23.10.2010 г., с което мотивирано е отказано на защитниците на П.- тогава обвиняем, да присъстват на всички действия по разследването, за които не се предвижда задължителното им участие. На следващо място, изнесените в този разпит допълнителни обстоятелства от св.Ш., са били преповторени от него при разпита му пред съда, така , че подсъдимият и неговите защитници не са били лишени от възможността да задават въпроси относими към тях,нито пък да искат проверката им чрез събирането на други доказателства. В този смисъл не се констатира нарушение на правата на С. П. . По делото липсват каквито и да е било данни за това св.Ш. да е бил насочван от разследващите органи при втория си разпит на досъдебното производство-на 22.10.2010 г. да допълни показанията си в подкрепа на обвинителната теза, чрез включването на свидетеля И. като участник в събитията на 10/11.10.2010 г. Това твърдение на подсъдимия е опровергано не само от гласните доказателствени източници, но и от посочения по-горе писмен документ за проведените разговори от телефонния номер на св.И. към телефонните номера на св.И. и Т.. Нещо повече, св.Ш. е обяснил причината, поради която не е съобщил при първия си разпит за присъствието на св.И. процесната вечер, която причина е напълно логична и правдоподобна.

На следващо място защитата и подсъдимият оспорват достоверността на показанията на св.Ш., позовавайки се на противоречия в казаното от него относно начина на събиране на паричната сума, предмет на подкупа и по конкретно сумата от 5000 лв., предадена на подсъдимия на 11.10.2010 г. Следва да се отбележи, че от вниманието на въззивния съд не са убягнали наличните противоречия в неговите показания за тези факти, които са били обсъдени на л. 162 от съд.дело. Правомощие на съда по същество е преценката кои от показанията на определен свидетел да кредитира и на кои да не даде вяра, при наличие на противоречие между тях, стига да изложи убедителни съображения за решението си, така както е сторил апелативния съд. Причините, поради които въззивната инстанция е кредитирала с доверие заявеното от св.Ш. на досъдебното производство по отношение коментираното обстоятелство са напълно резонни, доколкото са свързани с факта, че тези показания са дадени във време най-близко до събитията, за които е свидетелствал, когато споменът за тях е значително по-точен и ясен. Споделя се изцяло и възприетото от САС, че противоречивите данни, изнесени от св.Ш., се отнасят до несъществени за делото факти и детайли от ситуацията. Що се отнася до релевантните фактически обстоятелства - неговите показания са последователни и еднозначни при всичките му разпити и бележат устойчивост и непромененост. Тази характеристика на свидетелстването му, наред с кореспонденцията с други доказателствени източници е мотивирала съда да приеме за достоверно казаното от св.Ш.. По делото не се установява каквато и да е било причина, която да обосновава тенденциозност в свидетелстването на Е. Ш. във вреда на подсъдимия и желание последният да бъде дискредитиран, и в този смисъл наведените доводи в касационните жалби, не се възприемат.

Не без основание е и възприетото от контролирания съд, че доколкото свидетелят Ш. се е опитвал по различни начини и от различни лица да събере поисканата като подкуп сума в периода 10.10.2010 г.- 20.10.2010 година, е напълно обяснима невъзможността му да възпроизведе точно и хронологически подредено фактите, свързани с мястото, времето и лицата, от които е търсил парични средства, още повече, че в този период същият е бил притеснен и в състояние на стрес.

Не издържа на критика и тезата на адв.Т., че св. Ш. е бил заставен да подаде жалба до МВР, тъй като липсвала логика в поведението му - да даде пари на съдия, за да реши проблемите му по дело, по което той е бил оправдан. Действително по нохд №478/2006 г. на РС-/населено място/, Е. Ш. е бил оправдан, но срещу присъдата по това дело , включително и досежно оправданите подсъдими /Ш., Й., П.Т. и Г.Т. / е имало депозиран протест от страна на прокуратурата, поради което е било напълно възможно да бъде влошено положението на Ш. по въззивното дело, разглеждано от ОС-/населено място/. Точно по този начин С. П. е представил пред св.Ш. бъдещото правно положение на подсъдимите, а именно оправданите по нохд №478/2006 г. –да бъдат осъдени , а на осъдените да бъде увеличено наказанието. Пред угрозата св.Ш. да бъде осъден, обещанието на подсъдимия за връщане на делото на РП /населено място/ с указания за отстраняване на нарушения, които не биха могли да бъдат отстранени, което щяло да доведе до неговото прекратяване, определено се явява по-благоприятно за свидетеля, поради което и действията му по даване на подкуп за постигане на обещания от съдията резултат, не са лишени от логика.

По-нататък, неоснователен е упрекът, отправен към апелативния съд, че не е обсъдил информацията, съдържаща се в показанията на свидетелите Е., А., Б. и Д.; че неправилно е интерпретирал доказателствата, от които е извел заключение за наличието на по-близки отношения между подсъдимия и св.Д.; че неправилно е игнорирал показанията на св.Е. А.; че не е отдал значение на връзката между задържането на подсъдимия и разглежданото от него наказателно дело, касаещо Г. В.; както и че не е обърнал внимание на характеристичните данни за св.Ш., изводими от показанията на Д. и братя Т.. На лист 163 от въззивното решение, Софийски апелативен съд подробно е анализирал показанията на свидетелите Е., Б. и А. и обосновано е приел, че част от фактите, за които те са свидетелствали, а именно, че пред тях св.Ш. бил споделил, че е бил „натиснат“ от полицията“ да „натопа“ подсъдимия, са с производен характер. Правната доктрина е категорична, че е недопустима замяната на първични доказателства, каквито са фактите, съобщени от св.Ш. /същият отрича да е споделял с посочените свидетели каквато и да е било информация, свързана със случая на П./ с производни, освен в три хипотези: когато производните доказателства служат за разкриване на първични доказателства; когато служат за проверка на първични доказателства и когато първичните доказателства са недостъпни, каквито хипотези в случая не са налице. Именно липсата на сигурност в обективността на производните доказателства, обосновава забраната за тяхното ползване, при наличието на първични доказателства. Доколкото при производните доказателства, свидетелят не възпроизвежда лично възприети от него факти от действителността, а преразказва съобщеното му от друго лице, не може да се изключи мантипулативност, заинтересованост и необективност, както от страна на лицето, чиито твърдения свидетелят пресъздава, дори и да се допусне, че самият той е добросъвестен, така и от страна на свидетелстващия. В разпита си пред първоинстанционния съд св.Ш. категорично е отрекъл да е бил притискан от служители на служба „БОП“ да подаде жалба срещу съдията. Отделно от това съдът е констатирал и множество противоречия между показанията на св.Е. и св.Б. по отношение съдържанието на споделеното според тях от св.Ш., което поставя под сериозно съмнение достоверността на показанията им.

По-нататък, въззивната инстанция е подложила на критична оценка и показанията на св.А. /л.163 от съд.дело/ , като правилно е намерила, че тяхното съдържание не разкрива със сигурност обстоятелства по предаването на парична сума от страна на подсъдимия в заем на св.Ш., а само едно предположение, изказано от свидетеля. Упрекът отправен към въззивната инстанция за това, че неправилно е оценила съдържащите се в показанията на св.И. фактически данни като преки доказателства ,а тези в показанията на св. А. –като производни, е неоснователен. Цитираната в жалбата извадка от мотивите на САС *„Показанията му (имат се предвид показанията на св.Ш.) относно срещата, проведена между него и подсъдимия.....,съществува на разговора, проведен между двамата ,поисканата от подсъдимия сума от 25000 лв. и обещаното съдействие, кореспондират с изложеното от св.И., който е пряк очевидец на срещата и удостоверява факта, че същата е била иницизирана от П.“*, не обосновава посоченото възражение, тъй като от нея е видно ,че преките доказателства в показанията на И. са само по отношение срещата между св.Ш. и подсъдимия в казино „име“ на инкриминираната вечер , както и че тя е била проведена по инициатива на П.. В посочения абзац никъде не е отразено, че И. е пряк очевидец по отношение съдържанието на проведения разговор. На следващо място , квалифицирането на данните, съдържащи се в показанията на свидетелите Б., А. и Е. като производни доказателства не е невярно що се отнася до твърденията им, че св.Ш. им е споделил,че е бил принуден от полицията да „натопи“ подсъдимия. Вярно е ,че в цитирания в жалбата на подсъдимия абзац от мотивите на въззивното решение /на л.26 от мотивите/ съдът не е посочил кои факти от показанията на посочените по-горе три лица са с производен характер.Този абзац обаче не трябва да бъде разглеждан самостоятелно, а в контекста на изложеното на л.25 от мотивите, където САС е обсъждал подробно показанията на свидетелите Е. и Б. и на л.26 –началото, където е анализирал показанията на св.А..

На следващо място, на базата на събраните доказателства, въззивната инстанция е направила верен фактически извод за наличието на близки отношения между подсъдимия и св.Д.. В тази насока, с приоритетно значение са показанията на св. Р., от които се установява проявения от подсъдимия интерес към правното положение на св.Д. по разглежданото от свидетелката наказателно дело. Не без значение е и факта, че въпреки „по-близките“ си отношения със св.Д. / съгласно обясненията на П. пред първоинстанционния съд/, той не се е отвел от разглеждане на въззивното производство по същото дело, като дори не е обсъдил това обстоятелство с другите двама членове-св.Т. и св.М.-Д.. Да се твърди, че подсъдимият П. не е имал основания за отвод, тъй като св.Д. принципно е бил известен на много хора в града, поради множеството си криминални прояви, а и другите двама членове на въззивния състав също са го познавали- съдия М. била гледала други наказателни дела, водени срещу него, а съдия Т. –във връзка с предходната си работа в полицията, е напълно неприемливо, тъй като противното означава да се заличи разликата между лични отношения, каквито са съществували между П. и Д. и знание за определено лице във връзка с изпълнение на служебни задължения.

Въззивната инстанция е изложила убедителни съображения, с които е отхвърлила тезата на защитата за това, че е налице връзка между инспирирано от органите на полицията уличаване на подсъдимия П. в извършването на престъплението по настоящето дело и разглеждано от него производство, водено срещу Г. В., приключило с оправдателна присъда, които съображения изцяло се споделят от настоящата касационна инстанция. На л.165 от съд.дело, САС подробно е отговорил и на наведеното пред него възражение /поддържано и пред настоящия съдебен състав/ за компрометиране на показанията на св.Ш., предвид изложените факти от св.П.Т. и Г.Д., че не са повярвали на разказаното от Ш. за поискан подкуп от съдията, а са счели, че това е начин той да се снабди с парични средства. Мотивите, с които апелативният съд е отхвърлил посоченото възражение са верни и изчерпателни, поради което не е необходимо да бъдат преповтаряни.

В касационните жалби е поставен акцент на начина, по който компетентните органи са били уведомени за поведението на подсъдимия – като аргумент в подкрепа тезата на защитата и подсъдимия за тенденциозно и преднамерено разследване от страна на обвинението. За изясняване на посоченото по-горе обстоятелство, предмет на оценка са били показанията на св.Ш. и св.Т.. От посочените свидетелски показания не може да се изведе заключение за инициране на настоящото производство по начин, различен от приетия от Софийски апелативен съд, какъвто довод е налице в жалбата на подсъдимия. Твърдението на св.Ш. за взето лично от него решение да сигнализира органите на полицията за действията на подсъдимия се потвърждава от показанията на свидетелите И. и Й.. Обстоятелството, дали св.Т. се е обадил на св.Ш. или обратното, и въобще начинът на организиране на въпросната среща между тях, е без значение, доколкото по делото се установява, че преди нейното провеждане, Е. Ш. вече е бил потърсил съдействието на РДВР. От друга страна, заявеното от Ш. , че лично е осигурил сумата от 6000 лв., предадена на подсъдимия на 20.10.2010 г., /в този смисъл са и показанията на св.Т./ не е опровергано от събраните пред въззивната инстанция писмени и гласни доказателства /показанията на св.М. и хронологичен опис Сметка Кт501 за периода 15-20.10.2010 г. и извлечение по сметка №№807, 808, 809, 810- [фирма]/. Като аргумент в подкрепа на лансираната теза за тенденциозно и преднамерено разследване се сочи и „подписване на предварително изготвени показания на поемни лица“. От разпита на поемните лица пред първоинстанционния съд, данни за предварително изготвяне на процесуалните документи, съдържащи техните разпити на досъдебното производство, не могат да се извлекат. Точно обратното, от разпита на поемното лице Б. Б. в качеството на свидетел, се установява, че след провеждането на обиска на съдията, са отишли в полицията, където „дадохме показания какво сме видели и записаха това, което сме казали.....“/. Макар и в жалбата на подсъдимия да не се сочи от кои доказателства се прави извод за предварително изготвени протоколи с разпити на поемните лица на досъдебното производство, вероятно се има предвид разпита на св.Б., проведен в хода на въззивното съдебно следствие по отмененото внохд №1289/2014 г. по описа на САС. Този разпит не може да се ползва, доколкото същият не е приобщен по въззивното дело, чието решение е предмет на настоящия касационен контрол, а и достоверността на заявеното от свидетеля е компрометирана с оглед твърдението му, че подписите, положени в протокол за разпит от 21.10.2010 г. не са негови, обстоятелство категорично оборено от изводите на съдебно-графическата експертиза.

Според защитата тенденциозност в работата на разследващите органи се обосновава и от обстоятелството, че те са работили само по една версия. От намиращите се в кориците на досъдебното производство материали се установява, че са били проведени разпити на свидетели /В. Б., Е.П. и Н.К.- последните двама по искане на защитниците на подсъдимия/, които са предоставили информация за наличието на гражданско-правни отношения между П. и св.Ш.- версия, застъпена от подсъдимия. За да е налице тенденциозност в разследването е необходимо компетентните органи изобщо да не са проверили лансираната от обвиняемия версия, отказвайки събирането на доказателства, които биха я подкрепили, или пък да са насочили вниманието си към приобщаване само на обвинителни доказателства, при пълно игнориране на оправдателни такива, каквото в случая не се набелязва.

В принципен план допуснатите на досъдебното производство съществени процесуални нарушения при събирането на доказателствата и провеждането на процесуално-следствените действия не винаги сочат на тенденциозно и преднамерено проведено разследване. Обстоятелството, че по настоящото дело не се установява обосноваване на тезата на подсъдимия за тенденциозно инициране на наказателното производство срещу него, преценено и на базата, че преваляращата част от твърденията му за допуснати съществени процесуални нарушения са несъстоятелни /с едно единствено изключение/, води до извод за липса на преднамереност или заинтересованост на органите на досъдебното производство. Не следва да се забравя, че доколкото съдебната фаза е централна за наказателния процес, всички доказателства от досъдебното производство /с изключение на уникалните/ могат отново да бъдат събрани и проверени, както и да бъдат събрани нови доказателства по искане на страните или по почин на съда.

В жалбата на подсъдимия е налице оплакване и за липса на непристрастност и обективност на съдебния състав от предходната инстанция, базиращо се на съдържанието на мотивите му, в които според жалбоподателя са налице множество примери за допуснати съществени процесуални нарушения, превратно тълкуване на установените по делото доказателства, приемането за надеждни на доказателствени източници, оспорени с конкретни възражения, извършването на правен анализ на база предположения за събития, непълнен, схематичен или липсващ анализ по отношение конкретни възражения.

Съгласно чл.6 пар.1 от ЕКЗПЧОС „всяко лице, при решаването на правен спор относно.....основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право нагледане на неговото дело..... от независим и непристрастен съд, създаден в съответствие със закона“.

За безпристрастността на съда се изисква той да не е пристрастен по отношение на решението, което следва да вземе, да не си позволява да бъде повлиян от информация извън съдебната зала, от общественото мнение, от каквото и да е било натиск, а да основава мнението си на обективните аргументи, представени в хода на процеса. Съдът ще бъде безпристрастен тогава, когато няма формирано лично отношение към разглежданото дело-независимо дали това отношение е резултат от предразсъдъци, предварително формирано мнение –предубеденост или от някаква форма на заинтересованост от изхода на делото. В практиката на ЕСПЧ са формиранни два подхода към установяване на безпристрастност на съда: субективен и обективен подход. Субективният подход представлява оценка на личните качества и поведението на конкретния съдия по конкретното дело ,а при обективния подход се преценява съществуват ли достатъчно гаранции ,които да изключат всяко легитимно съмнение в непредубедеността на съда, като личната /субективната/ безпристрастност на съда се предполага до доказване на противното. Субективната пристрастност на съдията/съда по правило се извежда от отношението му , проявено в процеса или от съдържанието на съдебното решение. /вж.Кургианов v. Syprus, op.cit,пар.129-135.../. Изхождайки от посочения по-горе стандарт, настоящият касационен състав не счита, че съдържанието на мотивите на въззивния съд сочат на предубеденост на съдебния състав. На първо място, не се установява основателност на аргумента на жалбоподателя, чрез който се обосновава пристрастността на съда, а именно да са допуснати множество съществени процесуални нарушения при оценката на доказателствата. На следващо място, принципно дори и съдът да е допуснал подобни нарушения, това не води задължително до извод за наличието на пристрастност. Такава би била налице например, ако езикът или използваните изразни средства в мотивите сочат ,че решението е взето в резултат на външни за делото фактори, а не на базата на доказателствата; или когато в съдебния акт са използвани недопустими предположения, хипотези или факти от действителността, не свързани с предмета на делото, но създаващи определени негативни внушения досежно някоя от страните, или когато мотивите се основават на дискриминационни аргументи. В конкретния случай изведените от решаващия съд фактически положения и правните изводи за взетото решение разкриват виждането му по авторството и съставомерността на деянието, а от факта на отхвърляне тезите на подсъдимия и несподеляне на неговите възражения, не могат да се правят заключения за предубеденост. За това, че съдебният състав не е бил предубеден свидетелства и факта на изключването от доказателствения обем на важни за обвинението доказателства, а именно ВДС ,изготвени въз основа на използваните СРС, т.е. съдът напълно

обективно е подходил-там, където е счел ,че са налице основания за процесуална невалидност- изключил е съответния доказателствен източник, обратното-за тези, за които е приел, че не са компрометирани от гледна точка изискванията на НПК, ги е възприел като годна доказателствена основа за фактическите си изводи.

В обобщение следва да се отбележи, че оценъчната дейност на въззивния съд в доказателствения процес е съобразена с изискванията на закона и в този смисъл оплакването на защитата и подсъдимия за наличие на касационното основание по чл.348 ал.1 т.2 от НПК, е лишено от основание.

По-нататък, оплакването на подсъдимия за наличие на касационното основание по чл.348 ал.1 т.1 от НПК е обвързано единствено с твърдението му за допуснати от въззивната инстанция съществени процесуални нарушения при оценка на доказателствата. След като такива нарушения не се установяват, се явява неоснователна и претенцията за нарушение на материалния закон, изведена на това основание.

Неоснователен е и упрекът, отправен към апелативната инстанция, че направения от нея правен анализ е „спорен, неточен и схематичен във връзка с възраженията ни досежно начина, по който е формулирано обвинението, базиращо се единствено на оспорваните от нас твърдения на св.Ш.....“. Въззивният съд не е възприел твърдението на подсъдимия и защитата му, че обвинението се обосновава в доказателствено отношение единствено от показанията на св. Ш., като в тази насока е изложил подробни съображения, акцентирайки на наличието на корелативна връзка между казаното от свидетеля и данните, съдържащи се в други доказателствени източници. След като е приел, че обвинението е доказано по несъмнен начин, съдът е изложил и подробни правни аргументи, обосноваващи обективната и субективна съставомерност на престъплението, като правния му анализ се отличава със задълбоченост ,а не с описаните в касационната жалба отрицателни характеристики.

На следващо място, подсъдимият възразява и срещу възприетото от САС, че деянието е извършено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение- квалифициращо обстоятелство, ценено във връзка с определяне на наказанието. ВКС споделя изцяло доводите на апелативния съд досежно наличието на „изнудване посредством злоупотреба със служебно положение“, а също така възприема и преценката на контролирания съд, че посоченото обстоятелство следва да бъде обсъдено на плоскостта на наказанието, което подсъдимият следва да понесе. Съгласно Постановление №8/81 г. на Пленума на ВС, за да е налице подкуп чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение е необходимо деецът да е поставил друго при такива условия, които го принуждават да даде дар или друга наследваща се облага, за да предотврати извършването на такива действия или бездействия по служба, които биха поставили в опасност или накърнили неговите права и законни интереси. Д. на подсъдимия, че доколкото св.Ш. е заявил в разпита си, че не е получавал заплахи от подсъдимия за личността или имуществото си, то липсва изнудване, не се възприема. В подкрепа на възражението си, подсъдимият цитира в жалбата част от въззивното решение, където е прието *„че подсъдимият не е отправял каквито и да е било заплахи, закани с насилие или каквато и да е било друг вид форма на физическа или психическа принуда, която да бъде възприета като опасност било за здравето или живота, било за имуществото на Ш.“*. Внимателният прочит на посочения цитат сочи липсата на заплахи, отправени от подсъдимия, но такива, които застрашават живота, здравето или имуществото на свидетеля. Престъплението по чл.302 т.2 от НК може да се извърши по най-различни начини и в различни форми ,като прилагането на сила или заплашване не се изключва. По настоящето дело обаче, използваната от подсъдимия заплаха не е била насочена към живота, здравето или имуществото на св.Ш., а към негови права и законни интереси, свързани със законосъобразното решаване на делото, по което той е бил подсъдим, и което действие е в правомощията на съдията. Ето защо не е налице претендираното противоречие в мотивите на САС между посоченото по- горе обстоятелство и приетото от него наличие на изнудване посредством злоупотреба със служебно положение.

Във връзка с оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание, касационният съд намира следното:

Поначало степента на обществената опасност на престъплението „подкуп“ е висока и това е изводимо, както от обществените отношения, които се засягат с него, така и от динамиката на този вид престъпна дейност и нейната обществена укоримост.

При определяне на санкцията по чл.302 т.1 във вр.с чл.301 ал.1 от НК, законодателят е съобразил обстоятелството, че корупционното престъпление е извършено от магистрат, към чието поведение, особено когато е свързано със служебните му задължения, се поставят по-високи обществени изисквания. Действията на всеки магистрат следва да бъдат ориентирани към издигане авторитета на съдебната власт и защита на обществените ценности като законност, справедливост и равнопоставеност. Ето защо, извършването на престъпления от такова лице и то най-вече престъпления, свързани с корупционни практики, дълбоко резонират в общественото съзнание и подкопават общественото доверие в цялата съдебна система. Както беше посочено и по-горе, обстоятелството, че престъплението „подкуп“ е осъществено от магистрат, е било съобразено от законодателя, който го е въздигнал в квалифициращо обстоятелство и е предвидил по-висок размер на наказанията „лишаване от свобода“ и „глоба“, като е добавил и наказание „лишаване от права“ по чл.37 ал.1 т.6 и 7 от НК в условията на кумулативност. По тези съображения фактът, че деецът е съдия не следва да се отчита нито като завишаващо обществената опасност на деянието, нито като отегчаващо отговорността.

По отношение степента на обществената опасност на конкретното деяние, изводите на въззивната инстанция за завишена такава, са верни. И това е така, тъй като са налице две квалифициращи обстоятелства /т.1 и т.4 на чл.302 от НК/, подсъдимият е осъществил две от проявните форми на изпълнителното деяние- поискване и приемане на наследващ се дар, а характерът на производството във връзка с което е реализиран подкупът е наказателно от общ характер- категория производства, към чието законосъобразно и справедливо решаване обществото е най-чувствително.

По-нататък, като отегчаващи отговорността обстоятелства правилно са констатирани престъпната упоритост на подсъдимия П. при извършване на деянието, както и факта, че то е осъществено чрез изнудване посредством злоупотреба със служебно положение, а като смекчаващи такива- чистото му съдебно минало и отличните характеристични данни. Към смекчаващите вината обстоятелства следва да бъде причислено и здравословно състояние на П.. По делото са налице данни за това, че той страда от неинсулинозависим захарен диабет и хипертонично сърце без сърдечна недостатъчност.

Доколкото по делото е установено, че св.Ш. на три пъти е предавал парични суми на подсъдимия, не следва да се третира като смекчаващо отговорността обстоятелство оправдаването му за това, извършеното от него престъпление да е продължавано по смисъла на чл.26 ал.1 от НК, в каквато насока е налице искане в жалбата.

Като извърши комплексната оценка на всички обстоятелства, имащи отношение към отмерване на наказанието и съобрази наличието на допълнително смекчаващо отговорността обстоятелство, а именно влошеното здравословно състояние на подсъдимия, преценено на базата и на възрастта му, ВКС прие, че размера на наказанието лишаване от свобода следва да бъде намален от пет на четири години.

Следва да се отбележи, че определянето на размера на наказанието не е в резултат на механичен математически сбор на смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, а е следствие на една комплексна логическа дейност по цялостната им оценка, позволяваща установяване на действителната конкретна тежест на извършеното престъпление като сложно обществено явление и налагането на онова наказание, което с оглед на тази тежест и личността на деца най-добре отговаря на целите по чл.36 от НК. Специфичните цели, които държавата преследва с наказанието и чрез постигането на които се осъществява неговата обществена функция, а именно защита на обществените отношения от престъпления и предотвратяването на такива, в конкретния случай, биха се постигнали и с по-ниско по размер наказание, а именно четири години лишаване от свобода. Ефективното му изтърпяване е допълнителна гаранция както за поправянето на деца, така и за постигане психическо въздействие-възпитателно и предупредително върху останалите членове на обществото. По-нататъшното намаляване на наказанието лишаване от свобода, включително до размер, позволяващ приложението на чл.66 ал.1 от НК, не би отговаряло на тежестта на извършеното и визираните в НК цели.

Съобразно разпоредбата на чл.49 ал.2 от НК и доколкото срока на наказанието лишаване от права по чл.37 т.6 и 7 не може да надминава този на наказанието лишаване от свобода с повече от три години, наложените на подсъдимия П. наказания „лишаване от право да заема магистратска длъжност в органите на съдебната система“ и „лишаване от право да упражнява юридическа професия“ следва да бъдат намалени от осем години на седем години. Основания за допълнителното им намаляване не се сочат от жалбоподателя, а и не се констатира такива.

По изложените съображения и на основание чл.354 ал.2 т.1 от НПК, ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯВА решение №24 от 15.07.2015 г., постановено по внохд №07/2015 г. по описа на Софийски апелативен съд, като НАМАЛЯВА размера на наложените на подсъдимия С. Т. П. наказания „лишаване от свобода“ от пет на четири години, „лишаване от право да заема магистратска длъжност в органите на съдебната система“ от осем на седем години и „лишаване от право да упражнява юридическа професия“ от осем на седем години.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата му част.

РЕШЕНИЕТО не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1/

2/